

Epistola lui Iacov

Capitolul 3

Credința se va arăta în ceea ce spunem (versetele 1-18)

Folosirea limbii și abuzul în folosirea ei

Un alt domeniu, în care acești credincioși iudei aveau tendința de a avea „hainele de mormânt” ale iudaismului agățate de ei, a fost atitudinea lor de superioritate față de cei dintre neamuri. Acest lucru le fusese inoculat de-a lungul multor secole. Este destul de ușor de înțeles că un astfel de lucru ar putea să se producă; ca izraeliții erau poporul „ales” al lui Dumnezeu (Deuteronomul 7.6; 14.2) și erau favorizați de Dumnezeu față de celelalte națiuni (Deuteronomul 28.9-13; 32.8-14) - și mândria lor națională a fost dezvăluită în această chestiune. Tendința acestor iudei convertiți a fost de a aduce acest spirit cu ei în rândurile creștine. Acest spirit se exprima, atunci când nu era stăpânit, prin păcate săvârșite cu „limba”. Acesta a fost în special cazul când se făceau remarci depreciative la adresa credincioșilor dintre națiuni, care tocmai fuseseră salvați și adăugați la comunitatea creștină. Este inutil să se mai spună că acest lucru a fost în detrimentul părtășiei sfinților și a dus la „gelozie amară și ceartă” între frați (Iacov 3.14-16). Ceva și mai grav stătea la baza a acestei probleme; devenise evident că unii dintre iudeii care își mărturiseau credința în Domnul Isus Hristos nu au fost nici măcar mântuiți - ei mărturiseau doar că sunt credincioși [deci nu aveau viață din Dumnezeu]. Așa că nu era de mirare că astfel de oameni nu aveau niciun fel de scrupule în a stârni conflicte prin remarci jignitoare.

În multe feluri, limbajul nostru este o măsură în a arăta cine suntem cu adevărat; el dezvăluie starea noastră spirituală. Ceea ce ești este inevitabil dezvăluit de ceea ce spui. S-ar putea să nu fie așa în toate cazurile (Psalmul 55.21), dar de obicei, ceea ce este în inimă va ieși pe gură. S-a spus, că limba este un „trădător al inimii”. Solomon ne avertizează: „Dacă ai gândit rău, pune-ți mâna la gură!” (Proverbele 30.32). De ce? Pentru că ceea ce am „născocit” este probabil să iasă din gura noastră - dacă nu este condamnat în inimă. Prin urmare, ne trădăm pe noi înșine prin ceea ce ne iese prin gură. Domnul Isus a învățat: „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12.34).

Deoarece limba este o reflectare foarte fidelă a omului interior, Iacov folosește limba în acest capitol ca o altă piatră de încercare pentru autenticitatea credinței, pe care o mărturisește o persoană. El continuă să abordeze nulitatea unei credințe superficiale, care nu produce dovezi de autenticitate în viața unei persoane. El vrea ca aceia dintre conașionalii săi care au făcut o mărturisire de credință în Domnul Isus să dovedească autenticitatea credinței lor prin controlul limbii lor, și astfel să trăiască în părtășie fericită cu frații și surorile lor.

Versetul 1

Cu regret, în rândul unora dintre acești iudei convertiți a existat un efort nepotrivit de a face pe grozavii ca învățători pentru alții - mai ales pentru cei deveniți credincioși dintre neamuri. Iacov își prefățează astfel comentariile sale despre folosirea limbii și abuzul de limbă. El spune:

Iacov 3.1: Nu fiți mulți învățători, frații mei, știind că vom primi mai mare judecată.

Iacov nu a vorbit despre folosirea corectă a darului de învățătură, în care limba este folosită pentru a edifica pe sfinți în adevăr, ci despre înclinația cărnii, care se bucură să-i învețe pe alții. Așadar, nu este vorba de un învățător, care își exercită darul în dependență de Domnul, ci despre înclinația de a vrea să dai învățătură - este vorba despre păcatul de a revendica pentru sine catedra de învățător.

Deoarece ei erau iudei, cunoșteau foarte bine Sfânta Scriptură [pe atunci Vechiul Testament]; aceasta le-a dat un avantaj deosebit față de frații lor dintre neamuri, care nu erau atât de favorizați. Dar acest lucru i-a făcut pe unii să presupună că aveau dreptul la o poziție de frunte și întâietate între frații lor creștini, așa cum era obiceiul printre rabini în iudaism. Este o dorință naturală a cărnii de a dori să instruiască pe alții și să le facă prescrieri și astfel să obțină o poziție de frunte printre oameni - dar, din nefericire, un astfel de lucru nu face decât să stârnească mânie și „invidii amare și poftă de ceartă” (Iacov 3.14). În iudaism este posibil să fi existat anumite poziții, care au fost admirate, dar în creștinism nu ar trebui să existe niciun loc pentru ele. Domnul Isus i-a învățat pe ucenicii Săi: „Dar voi să nu fiți numiți Rabi, pentru că unul singur este Învățătorul vostru, și voi toți sunteți frați” (Matei 23.8).

Este necesar ca credincioșii să se învețe unii pe alții (1 Timotei 4.13), dar cei care învață trebuie să înțeleagă că o responsabilitate mai mare le revine tuturor celor care îi învață pe alții. Oricine îi învață pe alții spune că știe ce se cuvine să facă creștinii și, prin urmare acesta este obligat să se comporte în consecință. Expresia „sentință [judecată]”, la care se referă Iacov aici, se referă la aspectul educației în căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu poporul Său cât timp acesta se află pe pământ. Dacă căile noastre nu sunt plăcute Domnului, vom avea parte de educația Sa în viața noastră. El ne va aduce în circumstanțe care ne vor face să simțim judecata Sa [căile Sale de educație] (1 Petru 1.16,17; 3.10-12). Acest fel de judecată [sau sentință] nu are nimic de-a face cu mântuirea veșnică a credinciosului în Hristos.

Versetul 2

Iacov 3.2: Pentru că toți greșim deseori. Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze, de asemenea, tot trupul.

Iacov trece de la folosirea limbii în domeniul *învățării publice* la folosirea limbii în *conversația generală*. În ceea ce privește controlul limbii, el spune: „Toți greșim deseori”. Cu toții știm cum este să simțim lama tăietoare a unei remarci jignitoare și, totuși, cu toții am

făcut astfel de remarci (Proverbele 12.18). Spunând „noi”, Iacov nu arată cu degetul spre cei vinovați fără să se includă pe sine. O astfel de întâmplare a avut loc mai târziu în viața lui Iacov, atunci când i-a dat un sfat rău lui Pavel, când acesta din urmă a făcut un jurământ și a intrat în Templu (Faptele apostolilor 21.18-25). Chiar și Moise, cel mai blând om de pe fața pământului, a călcat strâmb; el a vorbit „nechibzuit cu buzele lui” (Numeri 12.3; 20.9-12; Psalmul 106.33). Solomon a spus: „Cine își ține gura și limba își păzește sufletul de necazuri” (Proverbele 21.23; 13.3). De aceea, trebuie să ne rugăm cu toții rugăciunea lui David: „Pune, Doamne, o strajă gurii mele, păzește ușa buzelor mele!” (Psalmul 141.3).

Fratele William MacDonald a spus că, așa cum un medic din vremurile de demult obișnuia să verifice starea de sănătate a unui om prin examinarea limbii sale, adesea noi putem cunoaște starea sufletului unui om prin examinarea activității limbii lui. Așa cum am menționat deja, limba este un indicator al inimii. Nici un mădular al corpului uman nu este mai dispus să cedeze impulsurilor firii căzute, decât limba. John Nelson Darby a spus pe bună dreptate că mișcarea limbii este „prima manifestare a voinței omului natural”¹. Acest lucru este la fel de adevărat pentru un credincios ca și pentru un necredincios, pentru că toți oamenii au o natură păcătoasă decăzută.

Deoarece păcatele limbii sunt cele mai frecvente și cele mai greu de controlat între toate păcatele, măsura maturității unui creștin stă în controlul limbii sale. Iacov spune: „Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit”. Cuvântul perfecțiune, așa cum este folosit aici, se referă la maturitatea deplină a creșterii (Evrei 5.14). Stăpânirea limbii este primordială pentru menținerea păcii și a unității între credincioși. După cum am menționat mai devreme, acesta a fost un adevărat test pentru mulțimea mixtă de iudei convertiți, din cauza istoriei lor îndelungate de prejudecăți împotriva celor dintre națiuni, cu care erau chemați acum să meargă împreună.

Caracterul de nestăpânit al limbii (versetele 3,4)

Iacov folosește o serie de imagini din natură, pentru a ilustra folosirea limbii și abuzarea de ea. Primele imagini arată ca un contrast faptul că limba, cu toate că ea este un mădular foarte mic în corp, este foarte greu de controlat.

Frâul în gura unui cal

Versetul 3

Iacov 3.3: Iată, punem frâiele în gurile cailor, ca să ni-i supunem, și le cârmuim tot trupul.

Un „frâu” în gura unui cal nu este un lucru mare, dar controlează direcția, în care va merge un animal. Cine ține frâul în gură, poate constrânge voința calului și controlează direcția

¹ J.N. Darby, *Betrachtung über Jakobus (Synopsis)*, la capitolul. 3.

animalului. Dar, din păcate, acest lucru nu se aplică atunci când vine vorba de limbă. Limba este un mădular foarte mic al corpului, și totuși avem cele mai mari dificultăți în a ne controla limba.

Cârma unei corăbii

Versetul 4

Iacov 3.4: Iată, și corăbiile, care sunt așa de mari și sunt mânate de vânturi puternice, sunt conduse de o cârmă foarte mică, oriunde vrea cârmaciul.

Instrumentul de direcționare din exemplul anterior era situat în partea din față a animalului, dar aici, în cazul „cârmei”, acesta se află în partea din spate a navei. O cârmă nu este vizibilă și se află în spatele navei, dar este capabilă să orienteze direcția navei. Și aici depinde în întregime de voința persoanei care se află la cârmă. Deși acest lucru este valabil pentru o corabie mare, nu este adevărat în cazul limbii.

Natura distrugătoare a limbii (versetele 5,6)

Versetele 5,6

Iacov 3.5,6: Astfel și limba este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari. Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde! Și limba este un foc: lumea nedreptății; limba este așezată printre mădularele noastre; ea întinează tot trupul și aprinde roata vieții și este aprinsă de gheenă.

Iacov continuă să vorbească despre caracterul distructiv al limbii, atunci când îi este dat frâu liber. Primele două imagini indică responsabilitatea proprietarului și utilizatorului limbii, dar această imagine („un foc”) se concentrează pe posibilitățile rele ale acestui mădular mic și daunele pe care le poate provoca dacă nu este controlat.

O scânteie aprinde un foc mare devastator într-o pădure

O scânteie este foarte mică și totuși poate declanșa un incendiu uriaș în pădure! Iacov spune: „Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde!”. Natura mistuitoare a focului este folosită în cartea Proverbelor pentru a descrie distrugerea pe care o poate face limba unui „bârfitor” (Proverbele 26.20,21). Poeziara pentru copii: „Bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată” [Sticks and stones can break my bones, but names will never hurt me], este pur și simplu falsă. Cuvintele rănesc pe oameni (Proverbele 12.18; 18.8; 26.22 – „jignesc”). Cuvintele dureroase, carnale lasă o urmă de distrugere și ofensă. Îi dăruim pe alții și totodată distrug relațiile personale, căsniciile, familiile, adunările etc. Am face bine să ne amintim de vechea zicală: „Cel care bârfește cu tine pe alții te va bârfi pe tine cu alții!”

Căci dacă un om nu-și poate stăpâni limba într-o direcție, el nu va putea să o controleze nici în cealaltă direcție.

Caracterul stricat al limbii (versetele 7,8)

Următorul aspect cu care Iacov se preocupă este caracterul pângăritor și nimicitor al limbii. Ea este nu numai necontrolabilă și distrugătoare, ci și stricată.

Versetele 7,8

Iacov 3.7,8: Pentru că orice specie, și de fiare și de păsări, și de reptile și de vietăți de mare, este îmblânzită și a fost îmblânzită de om; dar limba niciunul dintre oameni n-o poate îmblânzi; este un rău de nestăpânit, plină de otravă aducătoare de moarte.

O bestie de neîmblânzit, otrăvitoare

În aceste versete, Iacov personifică limba umană ca pe un animal rău, care este diferit decât toate celelalte animale. El atrage atenția asupra faptului că sunt tot felul de „animale sălbatice, precum și de păsări, atât animalele târâtoare, cât și cele marine” care pot fi „îmblânzite”. Spre deosebire de toate aceste animale, limba umană este un animal pe care „nici un om nu-l poate stăpâni”. Această afirmație pare să fie în contradicție cu Iacov 3.2, că un om desăvârșit (un creștin maturizat) este capabil să-și înfrâneze limba. S-ar putea ca Iacov să vorbească aici, în versetul 8, despre un omul lumesc, care nu este mântuit.

Limba este „un rău de nestăpânit”. Chiar și cel mai sincer copil al lui Dumnezeu, care are o viață nouă și o nouă natură, are o adevărată bătălie de dus aici. Împăratul David știa ce este să lupți și să pierzi această luptă. El a spus: „Am zis: «Îmi voi păzi căile, ca să nu păcătoiesc cu limba mea: voi pune frâu gurii mele cât timp este cel rău înaintea mea». Am fost mut, în tăcere; am tăcut când era vorba de bine; și durerea mea a crescut. Inima mea ardea înăuntrul meu; în cugetarea mea s-a aprins focul, atunci am vorbit cu limba mea” (Psalmul 39,1-3). El era hotărât să pună frâu activității limbii sale, dar nu a trecut mult timp până când acest mădular rebel a izbucnit și s-a dovedit a fi un rău de nestăpânit.

De asemenea, Iacov personifică limba și ca pe un animal otrăvitor care este „plin de otravă aducătoare de moarte”. Cât de otrăvitoare pot fi cuvintele! Doar câteva cuvinte rele pot otrăvi duhul unui ascultător și pot afecta și corupe pe cineva foarte repede. Acestei bestii urâte și mică îi place să bârfească pe cineva și să îl critice etc. Este un instrument voluntar al inimii pentru a exprima răul în cuvinte (Marcu 7.21-23).

Caracterul contradictoriu al limbii (versetele 9-12)

Versetele 9-12

Iacov 3.9-12: Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și cu ea îi blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa. Oare izvorul, din aceeași deschidere, țâșnește dulce și amar? Frații mei, poate un smochin să facă măslina sau o viță, smochine? Nici apa sărată nu face apă dulce.

Iacov semnaleză o altă anomalie ciudată în legătură cu limba omului: inconsecvența acțiunilor ei. El spune: „Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul și Tatăl, și cu ea îi blestemăm pe oameni”. Ni se cere să luăm în considerare natura contradictorie a faptului că binecuvântarea și blestemul „ies din aceeași gură”. Și totuși, exact asta facem noi, oamenii. Iacov folosește alte două imagini din natură pentru a ne învăța că „nu trebuie să fie așa” (Iacov 3.10; compară cu 1 Corinteni 11.14). Astfel de apariții în natură condamnă aceste inconsecvențe.

Un izvor care dă apă sărată și apă proaspătă

El ne cere să ne imaginăm o fântână care produce apă sărată și apă dulce în același timp. El întreabă: „Cu siguranță izvorul nu țâșnește din aceeași deschizătură dulce și amarul?” Nu există așa ceva în natură, și totuși acest paradox este evident pentru limba umană.

Un pom care dă două feluri de rod

Din nou, Iacov pune întrebarea dacă a existat vreodată în natură așa ceva, că un pom ar fi produs două feluri de fructe. „Frații mei, poate un smochin să facă măslina sau o viță, smochine?” Concluzia sa este firește, că limba nu ar trebui să fie contradictorie.

Deoarece oamenii neconvertiți nu Îl laudă pe Dumnezeu Tatăl, Iacov vorbește aici în mod evident despre credincioși. Cum se face atunci că acest fenomen ciudat se întâlnește printre creștini? Răspunsul este că ei au două naturi. Ei au natura păcătoasă căzută, dar întrucât sunt născuți din nou, ei au și o viață nouă. Dacă natura păcătoasă căzută este lăsată să lucreze, atunci limba devine o unealtă voluntară a cărnii. Dar dacă viața nouă acționează sub controlul Duhului Sfânt, atunci limba binecuvântează și edifică pe toți cei care o ascultă. Creștinul este responsabil să judece carnea, pentru ca numai ceea ce este bun să iasă la iveală pentru a-i binecuvânta pe alții.

Folosirea înțeleaptă a limbii (versetele 13-18)

Versetele 13-17: Cine este înțelept și priceput între voi? Să arate, din purtarea lui bună, faptele lui făcute în blândețea înțelepciunii; dar dacă aveți gelozie amară și duh de partidă în inimile voastre, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului! Aceasta nu este înțelepciunea care coboară de sus, ci pământească, naturală, diabolică. Pentru că, unde

este gelozie și duh de partidă, acolo este dezordine și orice lucru rău. Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută.

După ce se ocupă cu efectele rele ale limbii, Iacov trece la responsabilitatea creștinului de a-și „arăta” înțelepciunea printr-o „purtare bună” [stil de viață] și cu „blândețea înțelepciunii”. Blândețea are de-a face cu faptul că suntem atenți să nu fim o poticnire în relațiile cu ceilalți – în mod deosebit cu limba noastră. Dacă nu dăm dovadă de reținere în acest domeniu al vieții noastre, ci suntem în mod obișnuit plini de „invidie amară și duh de ceartă”, mărturisirea de credință a noastră este sub semnul întrebării. Iacov ne avertizează: „Nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului!” Adică, nu te lauda că ești creștin, dacă viața ta dovedește mereu contrariul.

A te numi creștin în timp ce trăiești contrariul nu este „înțelepciunea care coboară de sus”. Este pur și simplu înțelepciunea „pământească, naturală, diabolică”. Omul lumesc este dominat de principiile lumii, ale cărnii și ale diavolului. O astfel de gândire pământească își lasă urmele „dezordinii și ale oricărei fapte rele” pe tot ceea ce ea atinge.

În schimb, adevărata înțelepciune cerească („de sus”) se va arăta în rezultatele morale și în viața creștină practică. Iacov ne dă șapte caracteristici remarcabile ale înțelepciunii cerești:

- „curată” - curăția inimii care duce la comuniunea cu Dumnezeu
- „pașnică” - liniștea sufletului și duhului, care duce la o relație plăcută cu alții
- „blândă” - blândețe
- „ușor de înduplecat” - nu îndărătnică sau încăpățânată
- „plină de îndurare și de roade bune” - fapte de bunătate față de alții
- „nepărtinitoare [nu se îndoiește]” - disponibilitatea de a obține cunoștințe suplimentare despre subiecte, fără să se certe
- „neprefăcută” - fără aroganță sau falsitate, fără gânduri ascunse

Deducem din această listă că adevărata înțelepciune nu se măsoară prin cuvintele unui om sau prin profunzimea cunoștințelor sale biblice, ci prin modul în care trăiește. Cunoașterea Bibliei nu poate stăpâni limba; aceasta se obține doar printr-o viață trăită în prezența lui Dumnezeu și prin părtășia cu Dumnezeu.

Versetul 18

Iacov 3.18: Dar rodul dreptății este semănat în pace pentru cei care fac pace.

Înțelepciunea cerească se va vedea în rezultatele pe care le va produce; ea va duce la o unitate liniștită între credincioși. În loc ca părtășia sfinților să fie distrusă de limbile dezlănțuite, „rodul dreptății este semănat în pace pentru cei care fac pace”. Dacă semănăm sămânța dreptății în pace, aceasta va produce roadele dreptății și va aduce pace între frații în credință. Înțelepciunea pământească, naturală și diabolică (falsă) nu face decât să ațâțe focul

conflictului și al confuziei. Uneori poate fi nevoie să spunem cuiva ceva „cu bună credință” (Proverbele 27.6), dar trebuie să fie „semănat în pace”. Cineva a spus: „Tactul (bunul simț) înseamnă să știi cum să susții un punct de vedere fără să-ți faci un dușman”. Acest fel de înțelepciune cerească vine de la un suflet care trăiește în părtășie cu Dumnezeu; ea caută pacea prin „dreptate”, nu prin compromis.

De aceea cheia pentru felul corect de a vorbi este ca noi să fim într-o stare de spirit bună prin părtășia cu Dumnezeu. Dacă am cântări cuvintele noastre în prezența Domnului înainte de a le rosti, am fi împiedicați să spunem multe lucruri dăunătoare. În aceasta „toți greșim deseori” (Iacov 3.2). Dacă ne-am supune la următorul test, am putea probabil fi izbăviți de a spune cuvinte neprietenos și distructive:

- Este adevărat?
- Este prietenos?
- Este necesar?

În cele din urmă, limba este un indicator al stării sufletești a unei persoane. Aceasta poate dovedi că o persoană care mărturisește că are credință nu este autentică. În cazul în care o persoană are cu adevărat credință, aceasta se va vedea în viața ei. Dacă totuși cineva este în mod obișnuit amar, invidios, certăreț, neprietenos și răzbunător, aceasta poate fi un semn că persoana respectivă nu este mântuită deloc. De aceea folosirea și abuzul de limbă în acest sens este un test al credinței unei persoane.